

Вивчення теорії та історії соціальної роботи

УДК 364 (075.8).504

ЧОМУ СОЦІАЛЬНА РОБОТА НАБУВАЄ ЗЕЛЕНОГО КОЛЬОРУ?

WHY DOES SOCIAL WORK TURN GREEN?

Тетяна Семігіна

Доктор політ. наук, професор кафедри соціальної роботи і практичної психології Академії праці соціальних відносин і туризму

Tetyana Semigina

Dr. in Political Science, Professor, Academy of Labour, Social Relations and Tourism

 orcid.org/0000-0001-5677-1785

 semigina.tv@socosvita.kiev.ua

Анотація

Однією з сучасних концепцій соціальної роботи вважають зелену соціальну роботу (*green social work*). Ця стаття має на меті розглянути передумови виникнення зеленої соціальної роботи як напряму теоретизування, окреслити стратегії, які пропонує ця теорія, проаналізувати їх втілення у практичній діяльності та під час навчання соціальних працівників.

Наукова розвідка ґрунтується на системному аналізі наукової літератури (67 англійських публікацій) та 15 документів міжнародних і національних організацій.

Визначено, що у науковій літературі співіснують поняття «зелена соціальна робота» та «екосоціальна робота», хоча за концептуалізацією та пропонуваними стратегіями вони мало чим відрізняються, оскільки обидві орієнтовані на сприяння сталому розвитку та протидію екологічній несправедливості. Продемонстровано, яким чином відбувався розвиток екологізму як суспільного явища, як саме на це реагували науковці у сфері соціальної роботи, практики та викладачі соціальної роботи. З'ясовано, що у міжнародній соціальній роботі ідеї сталого розвитку та зеленої соціальної роботи перебувають, починаючи з 2010-х років, у процесі інституціоналізації.

Ключові слова:

зелена соціальна робота, екосоціальна робота, екологізм, сталий розвиток, зелені технології.

Key words:

green social work, ecosocial work, ecology, sustainable development, green technologies.

Інформація про рукопис

Надійшов до редакції:
26.01.2018

Рецензований: 1.02.2018

Подано доопрацьовану
версію: 6.03.2018

Прийнятий до друку:
12.03.2018

Abstract

One of the modern concepts of social work is green social work. This paper offers a review of the major literature about the the preconditions for the emergence of green social work as a theoretical direction, the strategies proposed by this theory and their implementation in practice and in the training programmes for social workers. Research is based on systematic analysis of academic literature (67 English-language publications) and 15 documents of international and national organizations.

It has been determined that in academic literature the concepts of «green social work» and «ecosocial work» coexist, although they differ little in terms of conceptualization and proposed strategies, since both are aimed at promoting sustainable development and counteracting ecological injustice. It has been found out that in the international social work the ideas of sustainable development and green social work have been in the process of institutionalization since the beginning of 2010.

Review identifies how the development of ecology as a social phenomenon took place, how social scientists, practitioners and teachers of social work reacted. The analysis made it possible to distinguish key strategies of practice of social work within the framework of the ecological perspective: proactive and reactive.

The paper also reviews experience of introducing green social work themes within University courses. It defines the variety of strategies to do that - from teaching social workers how to behave in the situation of emergencies and disasters to how to support rural population in implementing of green technologies.

And finally the paper asks questions whether Ukraine with its ecological problems, human-made disasters, including the armed conflict, and structural inequality can use the tools for community development and building resilience that are proposed by green social work.

Вступ

Соціальна робота, від моменту початку своєї професіоналізації наприкінці XIX століття, постійно розвивається. Оновлюється не лише репертуар тих технік та інтервенцій (організаційних процедур), які використовують соціальні працівники, а й теорія соціальної роботи як сукупність уявлень та концепцій, що відображають тенденції розвитку професії, обґрунтовують моделі втручання. Чинне глобальне визначення соціальної роботи, ухвалене 2014 р., наголошує на тому, що вона послуговується власними теоріями [7]; у той час як попереднє визначення стверджувало опертя соціальної роботи на теорії людської поведінки та теорії соціальних систем [8].

Однією з сучасних теорій (концепцій) соціальної роботи вважають «зелену соціальну роботу» (англ. - green social work). Ця теорія широко представлена у закордонній літературі, практиці та в навчальних дисциплінах. Проте в українському науковому дискурсі зелена соціальна робота допоки не обговорюється науковцями (за винятком А. Львовичкіної [6], котра зосереджує увагу на екологічній свідомості) належним чином. Хоча ідеї, на які спирається нова теоретична розробка, видаються цілком актуальними для України з огляду на її екологічні виклики [4; 9] та структурну нерівність [2].

Ця стаття має на меті розглянути передумови виникнення зеленої соціальної роботи як напряму теоретизування, окреслити стратегії, які пропонує ця теорія, проаналізувати їх втілення у практичній діяльності та під час навчання соціальних працівників.

Методологія роботи

Ця наукова розвідка ґрунтується на системному аналізі наукової літератури на основі пошукових запитів у GoogleScholar. Для пошуку використовувались ключові слова «green social work», «ecological justice and social work», «ecological perspective and social work», «green social work and education». Під час пошуку було обрано часовий інтервал 2000-2017 рр.

Під час пошуку було отримано понад 350 англomовних посилань на наукові публікації. Для аналізу відібрано ті повнотекстові статті та монографії, до яких наявний доступ через наукометричну базу даних EBSCO і які розкривали теоретичні та практичні аспекти реалізації зеленої соціальної роботи, її витоків (таких публікацій виявилось 67).

Слід зауважити, що для написання статті використано також окремі наукові роботи, опубліковані й до 2000 року, оскільки в них викладено парадигмальні засади, що сформували сучасні уявлення про зелену соціальну роботу, і це становило інтерес під час аналізу. Окрему увагу приділено стратегічним документам міжнародних організацій (ООН, Міжнародної федерації соціальних працівників, Міжнародної асоціації шкіл соціальної роботи тощо), національних асоціацій соціальних працівників тощо, у яких ішлося про екологічну складову діяльності соціальних працівників та сталий розвиток. Загалом було відібрано та проаналізовано 15 таких документів.

Концептуальною основою для проведення аналізу слугували: 1) структурний підхід, зокрема, соціальний конструктивізм П. Бурдьє [1], який обґрунтував важливість вивчення фізичного простору як необхідного елемента цілісного розуміння суспільства і соціальних процесів, що в ньому відбуваються, та 2) соціологія навколишнього середовища (environmental sociology), у витоків якої стояли соціологи Р. Данлеп та У. Кеттон, що звертає увагу на політичні, культурні та соціальні чинники використання природних ресурсів [34]. З огляду на такі методичні підходи у фокус уваги дослідження потрапила макропрактика соціальної роботи, тобто та діяльність соціальних працівників, яка спрямована на врегулювання відносин на рівні макросистем (економічний, культурний, політичний, соціальний контекст, екологія, суспільна дискримінація тощо) [47], а також деякі інтервенції на рівні мікропрактики.

Результати пошукової роботи та аналізу згруповані - на основі тематичного аналізу [38] - у блоки, що демонструють історичний процес від зародження ідей екологізму, їх впровадження у соціальній роботі і використання у навчальному процесі, що забезпечує інституціоналізацію практик та знань (рис. 1). У цій статті тематичні блоки зазнали подальшої агрегації. Відтак у роботі представлене авторське бачення: 1) історичного екскурсу, що передував появі концепції зеленої соціальної роботи; 2) аналіз визначень зеленої соціальної роботи, її теоретичного обґрунтування та зв'язків із концепцією сталого розвитку 3) огляд інституціоналізованих форм зеленої соціальної роботи у вигляді макропрактик, конкретних інтервенцій та навчальних програм.

Ключові результати

1. Передтечі появи концепції зеленої соціальної роботи

Екологічні підходи як такі не є новими для закордонної практики соціальної роботи. Ще півстоліття тому, у 1960-х роках почав розвиватися так званий екологічний підхід до мікропрактики соціальної роботи на індивідуальному рівні. Він спирався на концепцію екології людини (соціальну екологію),

Рис. 1. Тематичні блоки дослідження, що віддзеркалюють процес становлення теорії і практики зеленої соціальної роботи з 1980-х років і до 2017 р.

яка пояснювала закономірності взаємодії суспільства й навколишнього середовища, а також проблемами збереження довкілля. «Класичний» екологічний підхід у соціальній роботі виходить із ідеї «людини-в-оточенні», тобто того, що для допомоги особі подолати певні проблеми важливі взаємовплив оточення та людини, а також їх взаємообмін [43; 44]. У 1980-х у науковій літературі з'явилась критика цього підходу і розуміння, що соціальні працівники повинні впливати на соціальне та фізичне середовище клієнта, аби воно більше відповідало правам, потребам і життєвим цілям особистості [90].

Вплив екологічної теорії на соціальну роботу не обмежується мікропрактикою. У 1980-1990-х у літературі із соціальної роботи [17; 18; 23; 54; 74; 80] дедалі більше уваги приділяли питанням, які опинились у тогочасному політичному порядку денному - глобальній екологічній кризі, зумовленій діяльністю людини та техногенними катастрофами, зокрема й Чорнобильській, проблемам зміни клімату та природнім стихійним лихам, наявному чи потенційному дефіциту природних ресурсів, урбанізації та масовій міграції.

Професійні дискусії почасти спирались на такий тогочасний напрям екологічної думки як «екологія людини» (антропоекологія), розроблений ще наприкінці 1970-х в дусі неодюркгеймівського напрямку з наголосом саме на соціальному, а не на індивідуальному споживанні ресурсів [62; 78]. З точки зору Ф. Баттела сформувалась «субкультурно-інвайронментальна» практика, за якою людство схильне використовувати природні ресурси у виробництві, у споживанні речей і послуг, в інституційній поведінці, особливо не замислюючись щодо їх вичерпування або про те, як це вплине на екосистему [20, с. 66]. І саме цій практиці кинули виклик соціальна екологія і соціальні рухи.

Наразі екологізм або інвайронменталізм (від англ. environment - довкілля, навколишнє середовище) поступово увійшов до сучасного політичного мислення [14; 27] та став основою соціального активізму [40; 81]. Як стверджує автор багатьох видань на тему екологізму Р. Екерслі, наприкінці 1990-х та на початку 2000-х критична політична екологія розширила межі громади. До громади почали відносити й навколишнє середовище, зокрема, природне довкілля [36]. Як свідчить аналіз наукових публікацій [50; 71], боротьба за збереження довкілля, чисте середовище стала різновидом активізму

й увійшла до репертуару політичної діяльності, а згодом, із середини 2000-х, стала інструментом державної та наддержавної (глобальної) політики.

Р. Естес, який вивчав суспільні рухи, що сприяли розвиткові ідей екологізму (а опосередковано й зеленої соціальної роботи), виокремлює, починаючи з 1960-х років, щонайменше дев'ять подібних рухів: 1) ранні рухи екології навколишнього середовища і людини в Європі та Північній Америці; 2) антивоєнні та антиатомні рухи Європи та Північної Америки; 3) рух «світового порядку»; 4) рух «моделювання світової динаміки»; 5) європейський «зелений» рух; 6) рух «альтернативна економіка»; 7) жіночий рух у Північній Америці та Європі, а останнім часом - в Латинській Америці; 8) рух корінних народів в Латинській Америці, Азії та окремих районах Тихого океану; 9) світовий рух за права людини [40]. Ці та інші рухи, екоцентричність політики, «зелена політична перспектива» і посилення вимог щодо екологічної відповідальності [35] сприяли впровадженню у практику концепцій «зелених технологій» (як-от, альтернативних джерел в енергетиці) [93] та «зеленої роботи» (за твердженням Л. Петтінгер, діяльності, що зменшує деградацію природи) [70].

У 2010-х розвитку дістали ідеї «зеленої економіки», яку Програма ООН з навколишнього середовища визначає як таку, що підвищує добробут людей і забезпечує соціальну справедливість, при цьому істотно знижує ризики для довкілля та збільшення бідності населення [86]. А оскільки зростання доходів і зайнятості забезпечується державними і приватними інвестиціями, що зменшують викиди вуглецю та забруднення середовища, підвищують ефективність використання енергії та ресурсів і запобігають втраті біорізноманіття та сприяють наданню екосистемних послуг, то ООН вважає, що ці інвестиції доцільно підтримувати за допомогою цільових державних витрат, реформ у сфері політики і зміни системи регулювання. Окрім цього, має бути впроваджений «зелений банкінг» [51], який заохочує сприятливі для довкілля ініціативи, проекти та інвестиції. Вбачається, що такий шлях розвитку повинен зберігати, збільшувати і, де це необхідно, відновлювати природний капітал як найважливіший економічний актив і джерело суспільних благ, особливо для бідних верств населення, джерела доходу і захищеність яких залежать від природи.

Розвиток політики екологічної відповідальності і впровадження зелених технологій супроводжувались формуванням екологічної культури і відповідного публічного та наукового дискурсу [12; 56]. В. Пламвуд цілком резонно стверджує, що така культура ґрунтується на визнанні дуалізмів природокультура та потреби-культура. Цілком можна пристати до думки автора щодо наявності багаторівневих викликів матеріального і нематеріального характеру у ставленні до довкілля, до природи як данності, а не як до інструментального ресурсу [72, с. 4].

На особливу увагу в контексті аналізу історії розвитку концепцій соціальної роботи заслуговують питання «екологічної справедливості» та «екологічного расизму». Оскільки засадничим принципом соціальної роботи вважають опертя на соціальну справедливість [7], то питання справедливості у доступі до природних ресурсів та умов довкілля теж відіграють важливу роль у формуванні нових концепцій соціальної роботи.

Зауважу, що ще у 1991 році на зустрічі представників національних меншин у США було ухвалено документ «17 принципів екологічної справедливості», в якому йшлося про те, що громади повинні мати рівномірний доступ до природних ресурсів і безпечного середовища [63]. Дж. Пітерз, аргументуючи соціальність проблем екології, слушно відзначає, що кліматичні зміни впливають на доступ до води та родючих ґрунтів, що у свою чергу сприяє появі так званих «екологічних біженців». Забруднення повітря та шум трафіку спричиняють різні захворювання, ціни на енергію, їжу та інші продукти збільшуються [67].

У 1990-ті Р. Буллард та інші науковці [88; 24] запропонували концепцію «екологічного расизму», який вони визначали через непропорційний вплив небезпек навколишнього середовища, особливо токсичних сміттєзвалищ та забруднюючих фабрик, на представників етнічних меншин та малозабезпечені громади. При цьому поживлення академічного дискурсу у розвинених країнах відбувалось на тлі

піднесення політичного активізму і мобілізації громад у захисті своїх екологічних прав [21; 27]. Зрештою у 1994 р. Президент США Білл Клінтон підписав розпорядження «Про екологічну справедливість для населення з низькими доходами та меншин». Цей документ спрямовує федеральні установи на досягнення екологічної справедливості шляхом виявлення та, за необхідності, мінімізацію непропорційно високого негативного впливу своєї діяльності на здоров'я людей або довкілля на представників етнічних меншин та малозабезпеченого населення [39]. Така інституціоналізація екологічної справедливості мала важливий вплив на соціальне конструювання динамічної взаємодії між суспільством та природнім середовищем. Науковці [58; 59] почали відзначати, що майбутнє здоров'я і виживання людства безпосередньо залежить від усвідомленого ставлення теперішнього покоління до довкілля.

Таким чином, появі зеленої соціальної роботи як теорії та практики передували формування екологізму як напряму соціологічного дискурсу та політичного мислення, а також соціальний активізм на рівні громад, привнесення питань екології у політичний порядок денний, зокрема артикуляція суспільних запитів на екологічну справедливість, і розвиток так званих зелених технологій у різних сферах. При цьому характер причинно-наслідкових зв'язків між цими складниками не має лінійної тяглості, адже ці процеси відбувались нерівномірно у різних країнах.

2. Концептуалізація зеленої соціальної роботи

Розвиток теоретичних концепцій зеленої соціальної роботи пов'язують з ім'ям Лени Доміnellі, яка є прихильницею структуралістських підходів до розв'язання соціальних проблем і активізації пригноблених груп населення. Лена Доміnellі - професор Даремського університету (Велика Британія). Наразі ця дослідниця посідає чільне місце у сучасній науковій думці із соціальної роботи. Вона авторка понад 500 наукових публікацій, колишній Президент Міжнародної Асоціації шкіл соціальної роботи, від 2008 р. очолює Комітет з питань сталого розвитку у цій Асоціації, відзначена за свою наукову діяльність і активізм багатьма міжнародними нагородами [73]. Теоретичні засади зеленої роботи викладено у її книзі «Зелена соціальна робота: від кризи навколишнього середовища до екологічної справедливості» (2012) [29]. Їй передували інші публікації цієї авторки, в яких обговорювалась роль соціальних працівників у сприянні захисту людей і громад від екологічних катастроф [28].

Метою зеленої соціальної роботи британська дослідниця вважає «роботу над реформуванням суспільно-політичного життя й економічних сил, які негативно впливають на якість життя бідних і маргіналізованих верств населення, сприяння безпечним політичним змінам та соціальним перетворенням, необхідним для посилення добробуту людей і планети сьогодні та в майбутньому» [29, с. 25].

Загалом, зелена соціальна робота охоплює дуже глобальні питання розвитку та життєдіяльності планети, не обмежуючись поняттями країн, держав чи суспільств, декларуючи необхідність рівного доступу до всіх ресурсів планети починаючи з природних і закінчуючи матеріальними благами: рівний доступ до питної води, продуктів харчування, чистого повітря, природних копалин, розподілу фінансових потоків тощо.

Доміnellі наполягає, що зберігаючи існуючу систему взаємовідносин, ми рухаємося в сторону деградації природного середовища, що веде до таких техногенних катастроф як бідність, збройні конфлікти, забруднення, надмірна урбанізація (мегаполіси, відсутність інфраструктури та комунальних та медичних послуг) [31].

Одночасно з Леною Доміnellі питання концептуалізації екологічно-орієнтованих практик соціальної роботи досліджували Джон Коатс (Канада) та Мел Грей (Австралія). Вони наголошували, що реагування на проблеми, пов'язані з руйнуванням довкілля, дозволило соціальній роботі як професії переглянути свої основні концепції та обов'язки перед людьми та громадами [23]. Однак, ці автори не послуговувались конструктом «зелена соціальна робота», а звертали увагу на міждисциплінарність екологічних підходів і на важливість широкої бази знань та взаємодії соціальних працівників з

представниками інших професій, з тим, щоб ефективно реагувати на багато аспектів зміни клімату та деградації довкілля.

Сутнісний доробок у посилення теоретичного обґрунтування екологічної спрямованості сучасної професійної соціальної роботи зробив Джеф Пітерс (Бельгія). У своїх працях [67-69] він обстоює потребу у розвитку екосоціального підходу. На його думку, екосоціальна робота має три складові: активізація (наснаження, імпауермент), при чому йдеться переважно не про індивідуальний, а про колективний вимір, тобто про наснаження громад; соціальний капітал, знову ж таки як ресурс громади; життєстійкість (резилієнс) як здатність груп і громад протистояти викликам.

Пітерс виділяє кілька функцій екосоціальної роботи. Перш за все, соціальне навчання - поширення ідей розумного споживання та виробництва, з наголосом на значенні здорового довкілля для людського добробуту. По-друге, посилення соціального виміру сталого розвитку. При цьому сталий розвиток автор розглядає як інтеракцію в межах трьох вимірів: економічного, соціального та екологічного (процвітання, людина, планета) і відповідно як баланс капіталів: соціального, екологічного, економічного, а також людського та фінансового. Фокус соціальної роботи на соціальній справедливості може сприяти раціональному розподілу ресурсів у межах процесів сталого розвитку. Йдеться також про формування нового розуміння добробуту, залучення людей до активної участі в житті громади. У сфері політики соціальна робота може сприяти розвитку громад не тільки через практику адвокатування певних рішень, а й через побудову мереж та коаліцій громадянського суспільства. Соціальні працівники завжди мають залишатися критичними в разі прийняття владою неетичних рішень в контексті сталого розвитку [67-69]. Таким чином, соціальні працівники можуть стати підтримкою або опозицією владі, залежно від характеру прийнятих рішень.

Ці ідеї співзвучні підходам інших авторів, які розглядають екосоціальну роботу [10; 53; 57; 77] або зелену соціальну роботу [13; 16]. Науковці доходять спільної думки в тому, що соціальні працівники - це адвокати змін та всіх аспектів соціальної справедливості, серед інших і теми довкілля, в якому живуть громади, а здорове довкілля розглядається ними як невіддільне право людини, складова людської гідності та недискримінації.

Дискусіям щодо того, чи є соціальна робота «зеленою професією», поклато край обговорення та підтримання ООН концепції сталого розвитку [26]. Міжнародні фахові організації соціальних працівників почали активно використовувати ідеї цієї концепції у своїх документах. Зокрема, документ «Світові пріоритети соціальної роботи і соціального розвитку: зобов'язання щодо дій» (ухвалений Міжнародною федерацією соціальних працівників, Міжнародною асоціацією шкіл соціальної роботи і Міжнародною радою соціального добробуту та оприлюднений 2012 р.) [84] з-поміж пріоритетів соціальної роботи визначає сприяння стабільності довкілля.

У 2015 р. після широкого обговорення документів, викладених у вільному доступі на сайті ООН, було ухвалено Глобальні цілі сталого розвитку [87]. І одразу після цього побачили світ наступні документи: 1) резолюція «Роль соціальної роботи в системах соціального захисту: універсальне право на соціальний захист» (Міжнародна федерація соціальних працівників, 2016) [85], яка розглядає значення соціального захисту задля сталого соціального розвитку; 2) заява «Сприяння екологічній та суспільній стійкості» (Міжнародна асоціація шкіл соціальної роботи, 2016) [45], яка визначає завдання соціальних працівників з огляду на потребу у забезпеченні сталого розвитку суспільства.

Наразі Глобальні цілі сталого розвитку і соціальна робота мають багато спільного. Наприклад, документ ООН використовує такі поняття, як людська гідність, повага до різноманітності, рівність і недискримінація, розширення можливостей, впевненість, самопомога і реалізація повного потенціалу людини. Ці поняття важливі для практики соціальної роботи, адже вони становлять основу професійного світогляду соціальних працівників.

Отже, аналіз джерел свідчить, що попри термінологічну відмінність («зелена соціальна робота», «екосоціальна робота», «екологічна практика соціальної роботи») розвиток зеленої соціальної роботи

відбувається у межах структуралістського, антидискримінаційного підходу до тріади відносин «людина - суспільство - природа» та посилюється тим, що концепція сталого розвитку, яка стала частиною глобальної, транснаціональної політики, має багато спільного з макропрактикою соціальної роботи.

Зелену соціальну роботу вважають інноваційним підходом до екологічних проблем. Ці нововведення включають: холістичний (цілісний) підхід до всіх народів, інших живих істот рослин та тварин, а також фізичної екосистеми; визнання взаємозв'язку між усіма цими складовими; переосмислення обов'язку піклуватися про інших, зокрема обов'язку піклуватися про планету. Водночас зелена соціальна робота продовжує традиції радикальної (критичної) парадигми соціальної роботи, яка протистоїть неолібералізації та бездумній індустріалізації, ставленню людей до природи та планети як до засобу, який слід експлуатувати, щоб заробити прибуток для тих, хто любить розкішний і багатий спосіб життя [37]. Цінності зеленої соціальної роботи включають: сприяння рівності, соціальній інтеграції, справедливому розподілу ресурсів, зобов'язання не руйнувати ресурси, щоб вони могли бути збережені для майбутніх поколінь людей, тварин, рослин та планети Земля, а також права людей на те, щоб жити і задовольняти свої потреби.

3. Інституціоналізація зеленої соціальної роботи

Інституціоналізація зеленої соціальної роботи, як і будь-якої іншої парадигми соціальної роботи, відбувається через практику, академізацію та інтерналізацію професійною культурою. Розглянемо ці виміри інституціоналізації детальніше.

Аналіз наукових публікацій з тематики зеленої соціальної роботи дав змогу виокремити ключові стратегії практики соціальної роботи у рамках екологічної перспективи: випереджувальну та реагуювальну (див. табл 1). Слід зауважити, що запропонована класифікація є умовною, адже обидві стратегії спрямовані на соціальні зміни в громадах за участю її членів, використовують підхід, орієнтований на сильні сторони та розвиток стійкості (резилієнс).

Табл. 1. Ключові стратегії практики соціальної роботи у рамках екологічної перспективи

Стратегія	Зміст	Публікацій, що описують стратегію
Випереджувальна	Боротьба за доступність ресурсів для всіх, формування раціонального споживання природних ресурсів; залучення громад та користувачів послуг до здобуття знань та навичок, які дадуть інноваційні, альтернативні рішення для подолання наявних чи потенційних екологічних криз	Л. Доміnellі [29] А-Л. Матт'єс, К. Нархі та Д. Уорд [83] Д. Пітерс [67-69] Л. Степлс [81]
Реагуювальна	Робота з тими особами, групами та громадами, які потерпіли від надзвичайних ситуацій (природних катастроф, стихійних лих, техногенних катастроф, війн абощо), над відновленням життєдіяльності громади та доступу до ресурсів	Л. Доміnellі [30] Д. Дролет [32] М.Д. Захур та Е.Б. Гаррел [95] Б. Р. Нікку [66]

Джерело: побудовано автором на основі вивчення літератури.

Як зауважує Дж. Пітерс [68], роль соціальної роботи - будувати соціальний капітал, базуючись на наснаженні та взаємодії між різними соціальними акторами. Відтак можна погодитися з думкою про те, що інтервенції зеленої соціальної роботи є різновидами антидискримінаційної наснажувальної практики в громаді та в ширшому суспільстві [48].

Згідно із літературою [29; 69; 83; 96] соціальні працівники мають бути активними суб'єктами викорінення соціальних та екологічних проблем, розв'язання структурних нерівностей, виконувати наступні завдання у межах роботи в громаді: 1) оцінка ризиків, необхідності певних втручань; 2) планування пом'якшення наслідків; 3) розробка конкретного плану дій соціально-економічного розвитку громади чи груп у ній; 4) впровадження плану дій, координація, доставка товарів та послуг, підтримка окремих людей у громаді для відновлення їхнього життя, розвиток стійкості та спроможності мінімізувати майбутні ризики, надання допомоги сім'ям у виконанні їхніх зобов'язань, підтримка самоорганізації в громаді тощо; 5) оцінка виконання плану, пропагування і лобювання наступних змін. Відповідно соціальні працівники можуть діяти як консультанти, які допомагають людям впоратися з емоційними наслідками соціальної та екологічної несправедливості; фасилітатори; координатори; мобілізатори людей, ресурсів та систем; переговірники або брокери між громадами та різними рівнями державного управління; посередники між групами, що перебувають у конфлікті; консультанти державних та інших служб; захисники прав людини; тренери, які навчають, яким чином отримати доступ до певних ресурсів; аналітики; посередники між представниками різних професій (за висловом Л. Доміnellі, «міждисциплінарні перекладачі» [29, с. 34]).

Аналізуючи практику зеленої соціальної роботи, важко оминати доробки М. Унгара [89]. Саме він запропонував соціальним працівникам послуговуватись принципом екологічної перспективи, тобто розумінням, що сукупність ресурсів громади важливіша для її стійкості до викликів, ніж особисті якості кожного індивіда окремо. З-поміж інтервенцій у межах екосоціальної роботи цей автор виокремлює: фасилітовану навігацію (допомогу громади в тому, щоб зробити доступним її ресурси для кожного її представника), фасилітовані переговори (допомога громади у тому, щоб її представники ефективно вели переговори за ресурси), диференційний вплив (чим більш вразливою є особа, тим позитивніше впливатиме ресурс на її чи його психосоціальний розвиток), комплексність (для забезпечення синергії ресурсів громади необхідно залучати одночасно багато взаємозалежних процесів).

Соціальні працівники беруть участь в екологічних рухах і спонукають громади обстоювати свої права на безпечне середовище, вимагають разом із громадами дотримання законів і норм [92].

Можна вести мову про те, що практика зеленої соціальної роботи демонструє багаторівневий системний підхід: соціальна дія має бути спрямована на всі рівні та зв'язки між ними одночасно, соціальна робота повинна будувати альянси з іншими сферами. Основа цього підходу - розвиток громад та побудова мережі, яка буде стійкою, але здатною до змін. Водночас до цієї роботи можуть бути залучені й соціальні працівники, які здійснюють індивідуальну чи групову соціальну роботу з окремими особами та сім'ями [67].

Строкатість і нелінійність екосоціальних інтервенцій, варіативність ролей соціальних працівників в обстоюванні екологічної справедливості обмежує виразне визначення практики зеленої соціальної роботи, породжує академічні дебати, зумовлює появу американської, австралійської, європейської (британської, скандинавської тощо), японської академічних шкіл зеленої соціальної роботи. Аналіз літератури доводить, що в навчанні зеленій соціальній роботі у різних країнах роблять неоднакові наголоси і приділяють «зеленим інтервенціям» різну увагу. В деяких випадках не йдеться про зелену соціальну роботу як таку, але університети приділяють неабияку увагу навчанню соціальних працівників діям в умовах стихійних лих та різного роду катастроф, тобто в екстремальних умовах [42]. Дослідники відзначають, що на особливу увагу соціальних працівників заслуговують ті, хто перебуває у невідповідному соціальному становищі, адже вони потерпають від лих найбільше, прикладом чого може слугувати Нью-Орлеан (США), ущент зруйнований ураганом Катарина. У найскрутнішому становищі тоді опини-

лись мешканці бідних афро-американських кварталів, які були у вразливому становищі й до стихійного лиха. Відтак майбутні соціальні працівники мають вчитися протидіяти подвійній дискримінації, мати готовність протистояти лихам і розуміти зміну «нормальності» (в розумінні соціального конструктивізму) ситуації, координувати рятувальні програми і програми допомоги, надавати первинну психологічну допомогу жертвам лих та переселенцям [11; 94].

В інших навчальних закладах соціальні працівники опанують роботу із сільськими громадами щодо впровадження «зелених технологій» і розумного споживання природних ресурсів [25; 52]. Публікації також підтверджують, що підготовка соціальних працівників до роботи в рамках екологічних підходів відбувається з огляду на концепцію сталого розвитку, й саме ця концепція слугує парадигмальною основою відповідних навчальних курсів [65; 82]. Ці роботи доводять, що залучення студентів, підвищення обізнаності щодо їхньої ролі в захисті та збереженні довкілля критично важливі як для збереження ресурсів для прийдешніх поколінь, так і для професійного розвитку соціальної роботи.

Деякі автори ведуть мову про те, що все навчання соціальних працівників має бути наскрізно «зеленим», і пропонують різноманітні стратегії, як цього досягнути [33]. Наприклад, Е. Лукас-Дарбі [61] описує включення зеленої теми до семестрового курсу «Практична соціальна робота в громаді» для бакалаврів соціальної роботи. Студенти готують свої «зелені» проекти як обов'язкове завдання в межах курсу. На думку дослідниці, включення охорони довкілля до курсу допомагає студентам зрозуміти важливість цієї теми та визначити свою роль, яку вони можуть вже зараз виконувати задля збереження довкілля. Авторка також наводить попередні дослідження, де визначено, що такі сфери як транспорт, постачання енергії, будівництво, зменшення кількості відходів, мають безпосередній вплив на клієнтів соціальної роботи. «Зелений» підхід вона визначає як усвідомлення впливу діяльності людини на майбуття планети. Діяти в межах «зеленого» підходу - зменшувати негативні впливи на довкілля.

Авторка описує теоретичну базу курсу: декілька тем, що стосуються охорони довкілля, зеленої економіки та їхній вплив на клієнтів соціальної роботи. В межах курсу всі студенти мають обрати громаду, в якій працюватимуть, визначити в ній «зелену» проблему чи потребу, розробити план дій та практично допомогти втілити цей план за допомогою інструментів соціальної роботи. Проект має передбачати відповіді на низку запитань: чому була обрана відповідна проблема чи потреба, чому її розглядають як проблему чи потребу в громаді, якими були попередні спроби вирішення проблеми в громаді, якими є очікувані зміни, якими є сильні та слабкі сторони організації, планування зусиль щодо вирішення проблеми, якими є очевидні переваги втілення плану для громади, якою є роль соціального працівника, які лідерські навички (стратегії лідерства) потрібні для вирішення проблеми, якими є найраціональніші стратегії для вирішення соціальної проблеми. Таким чином, авторка детально описує «зелений» проект для студентів у межах курсу, спрямованого на практику соціальної роботи в громаді.

У табл. 2 узагальнено ідеї щодо навчання майбутніх соціальних працівників практичним аспектам соціальної роботи в рамках екологічної перспективи.

Окрім академізації зеленої соціальної роботи відбувається й її інтерналізація професійною спільнотою. Хоча етичні кодекси для фахівців соціальної роботи Британської асоціації соціальних працівників [15], Канадської асоціації соціальних працівників [22], Національної асоціації соціальних працівників США [64] не містять безпосередніх згадок про практику зеленої соціальної роботи, проте описи функцій та відповідальності соціальних працівників за викорінення структурних нерівностей, відповідальності перед суспільством цілком відповідають сучасним уявленням про роль соціальної роботи у забезпеченні сталого розвитку [19]. Це саме стосується й Глобального визначення соціальної роботи, ухваленого 2014 р. [46]. Водночас ще у 2009 році Національна асоціація соціальних працівників США ухвалила спеціальну заяву, якою визнала довкілля сферою втручання соціальних працівників [79].

Важливим показником інституціоналізації нових екосоціальних підходів соціальної роботи на міжнародному рівні й нового бачення професії можна вважати той факт, що у 2018 році Всесвітній день соціальної роботи, який відзначається у другий вівторок березня, має гасло «Сприяння сталості громад та довкілля» [91]. Глобальний форум соціальної роботи, який організовується щодвароки, у 2018 році має назву «Сталість довкілля і громад: рішення людей у мінливому суспільстві» [55]. Ці кроки свідчать про просування ідей зеленої соціальної роботи від суто академічної концепції до глобального професійного тренду, перегляд меж і функцій соціальної роботи як фаху.

Табл.2. Підходи до навчання соціальної роботи у рамках екологічної перспективи

Підхід	Зміст	Публікації, що описують підхід
Підготовка до роботи в умовах катастроф	Координація програм допомоги, перша психологічна допомога потерпілим, протидія дискримінації, мобілізація громад на відновлення середовища	Т. Апатія-Вейг [11] П. А Фіндлі, К. Дж Поттик., С. Джордано [42] М. Закур [94]
Підготовка до роботи щодо соціально-економічного та екологічного розвитку громад	Зменшення екологічної несправедливості в громаді, формування готовності протидіяти екологічним викликам, навчання розумному споживанню, впровадження зелених технологій	Ф. Крауфорд та ін. [25] К. Харріс, Дж. Бодді [52] Е. Лукас-Дарбі [61] Д. Пітерс [69]
Підготовка до політичної соціальної роботи	Лобювання інтересів громад і груп, які зазнають екологічної дискримінації, протидія структурній нерівності, вплив на урядові структури задля втілення ідей сталого розвитку	Дж. Дролет, Г. Ву, М. Тейлор, А. Деннех [33] А. Несмит, Н. Сміт [65] С. Тейшейра, А. Крінгс [82] Г. М. Ядама [92]

Джерело: побудовано автором на основі вивчення літератури.

Отже, проведений аналіз досліджень і документів міжнародних організацій засвідчує, що зелена соціальна робота або екосоціальна робота проходить процес поступової інституціоналізації. Вона в цілому орієнтована на активний розвиток і самоорганізацію громад.

Підсумкові міркування

Концепція зеленої соціальної роботи спирається на структурний підхід до розв'язання проблем соціальної нерівності та бідності, наголошує на потребі такої діяльності соціальних працівників, яка була б орієнтована на забезпечення гідних умов навколишнього середовища та екологічної справедливості, належного і рівного доступу до природних ресурсів, веде мову про зміну соціального контексту та збереження довкілля, обґрунтовує специфічну практику втручання соціальних працівників в умовах екологічних та техногенних катастроф.

Узагальнюючи проведений аналіз, можна визначити, що на сучасному етапі свого розвитку теорія і практика зеленої соціальної роботи характеризуються наступним:

1) зелена соціальна робота виходить із холистичної (цілісної) парадигми й пов'язана з радикальними (критичними) теоріями соціальної роботи та ідеями соціального конструктивізму;

2) вона вводить поняття «екологічної справедливості» в рамках концепції соціальної справедливості і ставить під сумнів несправедливий та нераціональний розподіл ресурсів, короткострокове планування і діяльність політичних структур, орієнтовану на підтримку неоліберальних моделей індустріалізації;

3) вона може вважатися мульти- чи трансдисциплінарною, оскільки інкорпорує знання та навички з різних сфер, а не тільки соціальної роботи, й передбачає взаємодію з представниками інших професій;

4) вона обстоює потребу у специфічних для місцевості, культурно відповідних підходах до зменшення ризиків та ліквідації наслідків стихійних лих, передбачає розвиток громади на основі підходу, орієнтованого на сильні сторони та розвиток соціального капіталу, за якого громада розглядається як співвиробник соціальних змін у подолання структурних нерівностей;

5) вона розширює поле діяльності соціальних працівників - з прав людини, роботи з уразливими, маргінальними групами населення, роботою над стигмою, дискримінацією тощо, до питання справедливості розподілу ресурсів навколишнього середовища, планети в цілому.

Концепції сталого розвитку, зокрема сталого соціального розвитку, знаходять дедалі більше поширення в документах професійних організацій, які визначають завдання соціальної роботи, а також у науковій літературі. Наразі формування ідей зеленої соціальної роботи (екологічних напрямів соціальної роботи) продовжує досить традиційну для соціальної роботи парадигму захисту прав людини та стійкого розвитку громад, які спираються на макропрактику соціальної роботи.

З огляду на наявні документи професійних організацій та проведені дослідження завдання зеленої соціальної роботи у контексті Глобальних цілей сталого розвитку [87] полягають у втіленні підходів, орієнтованих на забезпечення стійкого соціального розвитку людей та громад, у яких вони мешкають, обстоювання прав людини, зокрема на безпечне середовище. На практиці це реалізується через забезпечення прав людини і протидію бідності, макросистемну «політичну соціальну роботу» як відповідь на економічну кризу та політику економічної ощадливості, яка знайшла вираження у сутнісному перегляді соціальних програм [60].

Таке широке розуміння сучасної практики соціальної роботи протистоїть «дефіцитним», патерналістським моделям соціальної роботи, які властиві Україні, як і деяким іншим постсоціалістичним країнам, й фокусуються на патологіях, проблемах чи відсутності у клієнтів потрібних ресурсів [76]. Ця новітня практика також протистоїть неоліберальним тенденціям зведення змісту практики соціальної роботи до короткострокового догляду за тими, хто не може обійтися без сторонньої допомоги. Вона також виходить за межі екологічної психології [3; 5], оскільки зелена соціальна робота передбачає вплив на соціальний контекст і владу в громадах.

Чи потрібна Україні зелена соціальна робота як різновид антидискримінаційної практики? Які уроки з фахових трансформацій міжнародної соціальної роботи може винести для себе українська професійна спільнота, що почасти перебуває під впливом традиційних пострадянських концепцій «соціального забезпечення»? Чи готові університети до викладання курсів для соціальних працівників із впровадження в громадах силами членів цих громад екологічних проектів та «зелених технологій» як основи соціально-економічного розвитку, а не лише курсів із формування екологічної свідомості? Напевне, як це було й раніше [76], саме університетське, академічне середовище має стати каталізатором осучаснення професії соціального працівника в Україні, привнесення у фах нових ідей і відпрацювання технік, що відповідають перспективним напрямкам розвитку професії.

Очевидно, що мало хто заперечуватиме: в країні, яка пережила дві хвили внутрішньої міграції (після Чорнобильської катастрофи та збройного конфлікту на території Донбасу), яка має райони із загрозами паводків та підтоплень, громади із вкрай несприятливою екологічною ситуацією, а також так звані депресивні райони, не кажучи вже про структурні нерівності в громадах і між громадами, стійку тенденцію урбанізації, слід було б більше уваги приділяти екосоціальним підходам і формуванню життєстійкості вразливих груп у громадах, а не обговоренню розмірів державних субсидій і матеріальної допомоги.

Подяка

Хочу подякувати студенткам програми підготовки докторів філософії за спеціальністю «Соціальна робота» Академії праці, соціальних відносин і туризму за наснаження. Саме ви своїми заповзятими дискусіями й вдумливими презентаціями стосовно ідей сталого розвитку, філософії зеленої соціальної роботи, особливостей підходу, орієнтованого на сильні сторони, та моделі резілієнс (стійкості), спонукали мені завершити цю наукову розвідку. Ви мали рацію, коли казали, що в Україні мало аналізують сучасні теорії соціальної роботи й тенденції розвитку її міжнародної практики, критикували українськомовний академічний дискурс за відсталість, а мене за те, що не пишу про те, про що розповідаю на заняттях. Буду виправлятися!

Я надзвичайно вдячна Лені Домініеллі за змогу спілкуватись особисто, за співпрацю і за можливість долучитись до написання книжки «The Routledge Handbook of Green Social Work» [97] за її вимогливим редагуванням, яка має бути презентована на світовому конгресі із соціальної роботи в Ірландії влітку 2018 року.

Перелік літератури та джерел інформації

1. Бурдьє П. Соціальне пространство: поля и практики / Сост. и пер. с фр. Н.А. Шматко. Ч. 1. Санкт-Петербург: Алетейя, 2007. 567 с.
2. Лібанова Е. М. Надмірна соціально неприйнятна нерівність: головний виклик для українського суспільства // Вісник Академії наук України. 2017. № (5). С. 22-25.
3. Львовичкіна А.М. Психологічні засади формування еколого-орієнтованої свідомості. Житомир: вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. 422 с.
4. Люта Н. Г. Екологічний стан довкілля та європейські перспективи України // Мінеральні ресурси України. 2011. № 1. С. 6-11.
5. Потапчук Л.В. Екологічна психологія. Луцьк: Вежа-Друк, 2012. 212 с.
6. Програма XIII Міжнародної конференції з екологічної психології «Сучасні проблеми екологічної психології: Життєдіяльність особистості в умовах сучасного міста // Екологічна психологія в Україні. 2017.12-13 травня. URL: http://ecopsy.com.ua/data/conf/program_2017.pdf (дата звернення: 11.10.2017).
7. Семігіна Т. Міжнародна соціальна робота: глобальні пріоритети соціального розвитку і нове визначення соціальної роботи // Вісник АПСВ. 2015. № 1. С. 6-11.
8. Семігіна Т. В., Брижовата О. С. Міжнародне визначення соціальної роботи // Соціальна політика і соціальна робота. 2002. № 3-4. С. 144-157.
9. Сотник І. М., Петухова А. Є. Проблеми і перспективи розвитку державної політики ресурсозбереження в Україні // Регіональна, галузева та суб'єктна економіка України на шляху до євроінтеграції: м-ли IX міжнар. наук.-практ. конф. Харків: ХНУБА, 2017. Ч. 1. С. 138-140.
10. Alston M. Social work, climate change and global cooperation // International Social Work. 2015. Vol. 58(3). P. 355-363.
11. Araithia-Vague T. A new kind of normality: The responses of young social workers to the Canterbury earthquake // Social Dialogue. 2013. Vol. 6. P. 56-61.
12. Bang M., Medin D. I., Atran S. Cultural mosaics and mental models of nature // PNAS. 2007. Vol. 104. P. 13868-13874.
13. Banks C. Green Social Work: From Environmental Crises to Environmental Justice // Social Work Education. 2013. Vol. 32(5). P. 692-693.
14. Barry J., Eckersley R. The State and the Global Ecological Crisis. MIT Press, 2005. 307 p.
15. BASW: The Code of Ethics for Social Work. Statement of Principles / British Association of Social Workers. URL: <https://www.basw.co.uk/resource/?id=501> (дата звернення 1.10.2017).
16. Beckett C. Green Social Work // Practice. 2013. Vol. 25(3). P. 213-215.
17. Berger R.M., Kelly J.J. Social Work in Ecological Crisis // Social Work. 1993. Vol. 38 (5). P. 521-526.

18. Besthorn F. H. Deep Ecology's contributions to social work: A ten-year retrospective // *International Journal Of Social Welfare*. 2012. Vol. 21(3). P. 248-259.
19. Bowles W., Boetto H., Jones P., McKinnon J. Is social work really greening? Exploring the place of sustainability and environment in social work codes of ethics // *International Social Work*. 2016. Vol. 1. Doi:10.1177/0020872816651695.
20. Buttel F.H. Environmental and Resource Sociology: Theoretical Issues and Opportunities for Synthesis // *Rural Sociology*. 1996. Vol. 1. P.56-76.
21. Čapek S. M. The «Environmental Justice» Frame: A Conceptual Discussion and an Application // *Social Problems*. 1993. Vol. 40 (1). P. 5-24.
22. CASW: Code of Ethics // Canadian Association of Social Workers. URL: <https://casw-acts.ca/en/Code-of-Ethics> (дата звернення 1.10.2017).
23. Coats J., Gray M. The environment and social work: An overview and introduction // *International Journal of Social Welfare*. 2012. Vol. 21(3). P. 230-238
24. Cole L. W., Foster S. R. From the Ground : Environmental Racism and the Rise of the Environmental Justice Movement. NYU Press, 2001 - 244 p.
25. Crawford F., Agustine S. S., Earle L., Abubakar A. B. K., Luxford Y., Babacan H. Environmental Sustainability and Social Work: A Rural Australian Evaluation of Incorporating Eco-Social Work in Field Education // *Social Work Education*. 2015. Vol. 34(5). P. 586-599.
26. Dawn P., Reisch M. Rethinking Social Work's Interpretation of 'Environmental Justice': From Local to Global // *Social Work Education*. 2015. Vol. 34 (5). P. 471-483.
27. Dobson A. Green Political Thought. 3d ed. London: Routledge, 2000. 240 p.
28. Dominelli L. Climate change: social workers' roles and contributions to policy debates and interventions // *International Journal of Social Welfare*. 2011. Vol.20: 4. P. 30-38.
29. Dominelli L. Green social work: From environmental crises to environmental justice. Cambridge: Polity Press, 2012. 207 p.
30. Dominelli L. Mind the Gap': Built infrastructures, sustainable caring relations and resilient communities in extreme weather events. *Australian Social Work*. 2013. Vol. 66. P. 204-207.
31. Dominelli L. Promoting environmental justice through green social work practice: A key challenge for practitioners and educators // *International Social Work*. 2014. Vol. 57(4). P. 338-345.
32. Drolet J. et al. Women rebuilding lives post-disaster: innovative community practices for building resilience and promoting sustainable development. // *Gender & Development*. 2015. Vol. 23(3). P. 433-448.
33. Drolet J., Wu H., Taylor M., Dennehy A. Social Work and Sustainable Social Development: Teaching and Learning Strategies for 'Green Social Work' Curriculum // *Social Work Education*. 2015. Vol. 34(5). P. 528-543.
34. Dunlap R. E., Catton W. R. Environmental sociolog // *Annual Review of Sociology*. 1979. Vol. 5. P. 243-273.
35. Eckersley R. Environmentalism and Political Theory: Toward an Ecocentric Approach MIT Press, 2005. 307 p.
36. Eckersley R. The Green State: Rethinking Democracy and Sovereignty. MIT Press, 2004. 348 p.
37. Economy for the One Per Cent. Oxford: Oxfam, 2014. URL: <https://policy-practice.oxfam.org.uk/our-work/inequality/an-economy-for-the-one-percent> (дата звернення 5.08.2017).
38. Engel R., Schutt R.K. The practice of research in social work. 3d ed. Thousand Oaks, CA: Sage, 2013. 504 p.
39. Environmental Justice for Low Income & Minority Populations: Executive Order 12898, 1994 // US Department of Homeland Security. URL: <https://www.fema.gov/executive-order-12898-environmental-justice-low-income-minority-populations-1994#1> (дата звернення 1.10.2017).
40. Estes R. J. Toward sustainable development: from theory to praxis // *Transnational Social Work Practice* / N. J. Negi and R. Furman (eds.). Columbia University Press, 2010. P. 76-108.
41. Fairness and Futurity: Essays on Environmental Sustainability and Social Justice / A. Dobson (ed.). Oxford University Press, 1999. 328 p.

42. Findley P. A., Pottick K. J., Giordano S. Educating Graduate Social Work Students in Disaster Response: A Real-Time Case Study // *Clinical Social Work Journal*. 2017. Vol. 45:2. P. 159-167.
43. Germain C. B., Gitterman A. *The Life Model of Social Work Practice*. New York: Columbia University Press, 1980. 376 p.
44. Germain C. B. *The Physical Environment and Social Work Practice // Promoting Competence in Clients: A New/Old Approach to Social Work Practice / Ed by. A.N. Maluccio*. New York: Free Press, 1981. P. 103-124.
45. Global Agenda for Social Work and Social Development IASSW Statement Theme 3: Promoting environmental and community sustainability / International Association of Schools of Social Work. URL: <https://www.iassw-aiets.org/wp-content/uploads/2015/10/IASSW-Theme-3-Statement-24-August-2016.pdf> (дата звернення 1.10.2017).
46. Global Definition of Social Work / International Federation of Social Workers, International Association of Schools of Social Work. 2014. URL: <http://ifsw.org/get-involved/global-definition-of-social-work> (дата звернення 1.10.2017).
47. Global social work education - crossing borders, blurring boundaries / C. Noble, H. Strauss and B. Littlechild (eds.). Sydney: Sydney University Press, 2014. С. 40-68.
48. Goel K., Venkat P., Francis A. P. *Community Work: theories, experiences and challenges*. Bangalore: Niruta Publications, 2014. 262 p.
49. Goldblatt D. *Social theory and the environment*. Cambridge, UK: Polity 1996. 252 p.
50. Green A., Janmaat J. G. *Regimes of social cohesion : Societies and the crisis of globalization*. Hampshire: Palgrave Macmillan, 2011. 248 p.
51. Guide to Banking & Sustainability / UNEP Financial Initiative. URL: http://www.unepfi.org/fileadmin/documents/guide_banking_statements.pdf (дата звернення: 1.09.2017).
52. Harris C., & Boddy J. The Natural Environment in Social Work Education: A Content Analysis of Australian Social Work Courses // *Australian Social Work*. 2017. Vol. 70 (3). P. 337-349.
53. Heinsch M. Getting down to earth: Finding a place for nature in social work practice // *International Journal Of Social Welfare*. 2012. Vol. 21(3). P. 309-318.
54. Hoff M. D., Polack R. J. *Social Dimensions of the Environmental Crisis: Challenges for Social Work // Social Work*. 1993. Vol. 38(2). P. 204-211.
55. Joint World Conference on Social Work, Education and Social Development (SWSD) «Environmental and community sustainability: human solutions in evolving societies». URL: <https://www.swsd2018.org> (дата звернення 5.10.2017).
56. Kates R. W., Parris T. M. Long-term trends and a sustainability transition // *PNAS*. 2003. Vol. 100. P. 8062-8067.
57. Kemp S. P. Recentring Environment in Social Work Practice: Necessity, Opportunity, Challenge // *British Journal of Social Work*. 2011. Vol. 41. P. 1198-1210.
58. Kihal-Talantikite W., Padilla C. M, Lalloué B., Gelormini M., Zmirou-Navier D., Deguen S. Green space, social inequalities and neonatal mortality in France // *BMC Pregnancy And Childbirth*. 2013. Vol.13. P. 191.
59. Latta A. Environmental citizenship: A model linking ecology with social justice could lead to a more equitable future // *Alternatives: Canadian Environmental Ideas & Action*. 2007. Vol. 33(1). P. 18-19.
60. Lombard A. Global agenda for social work and social development: A path toward sustainable social work // *Social Dialogue*. 2016. Vol. 14. P. 6-15.
61. Lucas-Darby E. T. The New Color Is Green: Social Work Practice and Service-Learning // *Advances in Social Work*. 2011. Vol. 12(1). P. 113-125.
62. Micklin M. *The Ecological Perspective in the Social Sciences: A Comparative Overview // Sociological Human Ecology / M. Micklin and H. Choldin (eds)*. Boulder: Westview Press, 1984. P. 51 -90.
63. Miller S.E., Hayward R. A., Shaw T. V. Environmental shifts for social work: A principles approach // *International Journal of Social Welfare*. 2012. Vol. 21(3). P. 270-277.
64. NASW Code of Ethics / National Association of Schools of Social Work. URL: <http://www.socialworksearch.com/html/nasw.shtm> (дата звернення 1.10.2017).

65. Nesmith A, Smyth N. Environmental Justice and Social Work Education: Social Workers' Professional Perspective // *Social Work Education*. 2016. Vol. 34:5. P. 484-501.
66. Nikku B. R. Living through and responding to disasters: Multiply roles for Social Work // *Social Work Education*. 2015. Vol. 34:6. P. 601-606.
67. Peeters J. Social Work and Sustainable Development: Towards Social-Ecological Practice Model // *Journal of Social Intervention: Theory and Practice*. 2012. Vol. 21(3). P. 5-26.
68. Peeters J. Sustainable development: a mission for social work? A normative approach // *Journal of Social Intervention: Theory and Practice*. 2012. № 21(2). P. 5-22.
69. Peeters, J. The place of social work in sustainable development: Towards ecosocial practice // *International Journal of Social Welfare*. 2012. Vol. 21(3). P. 287-298.
70. Pettinger L. Green collar work: Conceptualizing and exploring an emerging field of work // *Sociology Compass*. 2017. Vol. 11(1). Doi:10.1111/soc4.12443.
71. Piers S., Barry J. Dobson A. *Contemporary Environmental Politics: From Margins to Mainstream*. Routledge, 2006. 320 p.
72. Plumwood V. *Environmental Culture: The Ecological Crisis of Reason*. London: Routledge, 2002. 291 p.
73. Professor Lena Dominelli / Durham University. URL: <https://www.dur.ac.uk/sociology/staff/profile/?id=3635> (дата звернення 22.08.2017).
74. Rogge M. Environmental injustice: Social welfare and toxic waste // *The global environmental crisis: Implications for social welfare and social work* / M. Hoff and J. McNutt (eds.). Aldershot: Ashgate Publishers, 1994. P. 53-74
75. Schmitz C. L., Matyók T., Sloan L. M., James C. The relationship between social work and environmental sustainability: Implications for interdisciplinary practice // *International Journal Of Social Welfare*. 2012. Vol. 21(3). P. 278-286.
76. Semigina T., Boyko O. Social work education in post-socialist and post-modern era: case of Ukraine // *Global social work education - crossing borders, blurring boundaries* / C. Noble, H. Strauss and B. Littlechild (eds.). Sydney: Sydney University Press, 2014. P. 257 - 269.
77. Shaw T. V. Is social work a green profession? An examination of environmental beliefs // *Journal of Social Work*. 2013. Vol. 13(1). P. 3-29.
78. Shepard P., McKinley D. *The Subversive Science; Essays Toward an Ecology of Man* Boston. MA: Houghton Mifflin, 1969. 453 p.
79. Social work speaks : National Association of Social Workers policy statements, 2009- 2012 / National Association of Social Workers. Washington, D.C. : NASW Press, 2012. 409 p.
80. Soine L. Expanding the Environment in Social Work: The Case of Including Environmental Hazards Content // *Journal of Social Work Education*. 1987. Vol. 23(2). P. 40-46.
81. Staples L. Community Organizing for Social Justice: Grassroots Groups for Power // *Social Work with Groups*. 2012. Vol. 35(3). P. 287-296.
82. Teixeira S., Krings A. Sustainable Social Work: An Environmental Justice Framework for Social Work Education // *Social Work Education*. 2015. Vol. 34(5). P. 513-527.
83. The eco-social approach in social work / A.-L. Matthies, K. Narhi and Dave Ward (eds.) Jyvaskyla: SoPhi, 2001. 153 p.
84. The Global Agenda for Social Work and Social Development / International Federation of Social Workers. URL: www.globalsocialagenda.org (дата звернення 1.10.2017).
85. The Role of Social Work in Social Protection Systems: The Universal Right to Social Protection (Adopted at the IFSW General Meeting 2016, Seoul, Korea) / International Federation of Social Workers. URL: (дата звернення 22.08.2017).
86. Towards a Green Economy: Pathways to Sustainable Development and Poverty Eradication / United Nations Environment Programme. URL: <http://www.unep.org/greeneconomy/resources/greeneconomy-report> (дата звернення: 1.02.2017).
87. Transforming our world: The 2030 Agenda for sustainable Development/ United Nations. URL: <https://sustainabledevelopment.un.org/post2015/transformingourworld> (дата звернення 22.08.2017).
88. Unequal protection: Environmental justice and communities of color / R. D. a (ed.). San Francisco: Sierra Club Books, 1996. 400 p.

89. Ungar M. Community resilience for youth and families: Facilitative physical and social capital in contexts of adversity // *Children and Youth Services Review*. 2011. №33. P. 1742-1748.
90. Weick A. Reframing the Person-in-Environment Perspective // *Social Work*. 1981. Vol. 26(2). P. 140-145.
91. World Social Work Day // International Federation of Social Workers. URL: <http://ifsw.org/world-social-work-day-2018> (дата звернення 5.10.2017).
92. Yadama G. M. Environment, Social Work and Sustainable Development // *Social Dialogue*. 2013. Vol. 5. P. 10-21.
93. Yearley S. *The Green Case: A Sociology of Environmental Issues, Arguments and Politics*. London: HarperCollins, 1991. 208 p.
94. Zakour M. Social Work and Community Disaster Vulnerability and Resilience // *Social Dialogue* 2013. Vol. 6. P. 25.
95. Zakour M.J., Harrel E.B. Access to Disaster Services: Social Work Interventions for Vulnerable Populations // *Journal of Social Services Research*. 2004. Vol. 30(2). P. 27-54.
96. Zapf M.K. Geography and Canadian social work practice // *Social work practice: A Canadian perspective* / F.J. Turner (ed.). 2d ed. Toronto: Pearson Education, 2002. P. 69-83.
97. Dominelly, L., ed. (2018). *The Routledge Handbook of Green Social Work*. Abingdon: Routledge. 2018. 628 p.